

stændighed, jeg antager ikke, at den frygter for noget Trusald af det ærede Mindretal og hans Meningsfæller, fordi de en Gang stemme sammen med os. Naar jeg taler om Regeringen, maa jeg gøre en Bemærkning, forinden jeg gaar videre. Jeg ved vel, at der fortælles, at vi have faaet en ny Regering, men jeg kan ikke skønne det. Jeg ved meget godt, at der er sket en Personforandring, men for mit Vedkommende betragter jeg Regeringen som den samme, som vi have haft i mange Aar, og Systemet som det samme. Mindretallets Afstemning i Dag og dets Motivering i Dag vilde have nogen Betydning, hvis Handlingerne i øvrigt gik i samme Retning, men Mindretallets Handling den 1ste April 1894, den Dag, da det saakaldte Forlig blev sluttet her, vidner i modsat Retning; jeg skal imidlertid ikke komme ind paa at udtale mig om den Ting. Ser jeg dernæst paa, hvad der er passeret i den forløbne Del af Samlingen, er der særlig to Sager, der hidtil have fængslet Interessen, det er Valgfredsloven og Statslaanen. Regeringen har ikke haft varmere, ivrigere Forsvarere for disse to Sager, end netop det ærede Mindretal og hans Meningsfæller, saa jeg antager nok, der ikke kommer en Kurve paa Traaden mellem gode Venner for det, der sker i Dag. Vi saa jo ogsaa for nylig, hvad der er god Grund til at sige, at „Berlingske Tidende“ betragter det ærede Medlem og hans Meningsfæller som gode allierede.

Det ærede Medlem fremkommer med en Bemærkning i Betænkningen, som til Dels har givet mig Anledning til at tage Ordet i Dag, det er den, at under regelmæssige Finanslove er Rigsdagen i Besiddelse af Bevillingsmyndigheden. Det er en Betragtning, som jeg ikke kan forstaa. Saa, jeg forstod den meget godt, dersom det var erkendt fra alle Sider, at provisoriske Finanslove vare umulige, og at regelmæssige Finanslove vare de eneste tilladelige. Dersom det erkendtes fra alle Sider, kunde jeg forstaa, at man siger, at Rigsdagen sidder inde med Bevillingsmyndigheden. Men fordi vi i Aar leve under en regelmæssig Finanslov, medens vi have levet under provisoriske Finanslove 9 à 10 Aar i Forvejen, skønner jeg ikke, at der er kommen nogen som helst Forandring. Jeg skønner ikke, at Rigsdagen har faaet mere

Bevillingsmyndighed, end den har haft i de forløbne 9 à 10 Aar. Dersom det var sandt, hvad det ærede Mindretal var noget inde paa at tale om, at det erkendtes fra alle Sider, at provisoriske Finanslove vare umulige som Kampmiddel, og at Forliget var endt med denne Erkendelse, kunde jeg give det ærede Mindretal nogen Ret. Men det er jo endt med den modsatte Opfattelse. Det er jo bevist for Verden, at provisoriske Finanslove ere et udmærket Kampmiddel for en Regering, som vil sætte sig ud over Rigsdagens Bevillingsmyndighed, og der er endvidere ikke, hverken fra den ene eller anden Side i det høje Flertal kommen nogen Erkendelse af, at provisoriske Finanslove ere umulige herefter. Tværtimod! Der tales om, at komme vi atter i lignende Tilstande, at der ikke foreligger en af Rigsdagen vedtagen ordinær Finanslov, er det ikke blot Regeringens Ret, men ogsaa dens Pligt at udfæste en provisorisk Finanslov. Man taler ogsaa om provisoriske Finanslove som en integrerende Del af vor Forfatning. Det er en ny Ret herefter. Og det ærede Mindretal og hans Meningsfæller synes ogsaa i dette Tilfælde at gaa ud fra, at vi kunne saa provisoriske Finanslove herefter. Thi dersom den efter deres Mening store Ulykke skulde ske, at jeg og mine Meningsfæller fik Flertal i det andet Ting, hænger Provisoriet som et truende Sværd over vore Hoveder. Der foreligger mangfoldige Udtalelser i den Retning. Men saa længe et saadant Sprog kan føres baade paa Rigsdagen og uden for denne, er det nok ikke værd at tale om Rigsdagens Bevillingsmyndighed. Thi vi have ikke mere Myndighed nu, end vi have haft i de foregaaende Aar. — Det, at man ikke vil være med til at godkende Statsregnskabet, kan være meget godt, men det er en meget uskyldig Ting. Det er noget, der har været gentaget i mange Aar, og Formen er endogsaa temmelig mild. Der siges, at naar Rigsdagen har godkendt Statsregnskabet, frastiger den sig derved Ret til at gøre Ansvar gældende. Men for Resten ligger der en hel Mængde Statsregnskaber, som ikke ere blevne godkendte. Der ligger nogle endogsaa fra Slutningen af Halvfjerdsjerne og Begyndelsen af Firsjerne. Og der er ikke en Sjæl, hverken her eller i det andet Ting, der taler mere om dem! De ere forældede,